

Det Anarkistiska Biblioteket

Anarkister och handling

Alfredo Maria Bonanno

Alfredo Maria Bonanno
Anarkister och handling

Ursprungligen publicerad i *Insurrection* 1989, översatt av Batkogruppen
och publicerad i *Dissident* #2 2005.

sv.theanarchistlibrary.org

Anarkister är inte slavar under antal, utan fortsätter att agera mot makten även när klasskonfrontationen hos massan ligger på en låg nivå. Därför kan den anarkistiska verksamheten inte ha som mål att organisera och försvara hela den exploaterade klassen i en enda stor organisation som ska följa kampen från början till slut, utan den ska identifiera enskilda aspekter av kampen och driva dessa till sin logiska konsekvens, attacken.

Anarkistiskt revolutionärt arbete är aldrig enbart inriktat på massmobilisering, för då skulle valet av metoder bli underordnat och beroende av de förhållanden som för tillfället råder inom denna massorganisation. Den aktiva anarkistiska minoriteten är ingen slav under antal, utan agerar utifrån verkligheten, och använder sin egen teori och praktik. Det finns givetvis ett förhållande mellan denna teori och den organisatoriska tillväxten, men det ena är inte ett direkt resultat av det andra.

Relationen till massan kan inte utformas som något som ska överleva tidens gång, alltså inte bygga på evig tillväxt och försvar mot exploaterarnas attacker. Relationen måste ha en mer reducerad och specifik form, en form som klart och tydligt bygger på attack, och inte på att agera som massans eftertrupp.

Organisationsstrukturerna vi kan erbjuda är begränsade i tid och rum. Det är enkla samarbetsformer som kan uppnås i den närmaste framtiden. Dessa strukturers syfte är med andra ord inte att organisera och försvara hela den exploaterade klassen i en stor övergripande organisation som ska leda dem genom kampen från början till slut. De måste ha en mer reducerad form, att rikta in sig på en enskild del av kampen och följa den till sitt logiska slut, attacken. Dessa strukturer ska inte tyngas av ideologi, men innehålla grundläggande teoretiska element som kan delas av alla: självförvaltning av kampen, permanent konfliktualitet och attack mot klassfienden.

Åtminstone två faktorer talar för den här linjen i den anarkistiska minoritetens förhållande till massan: klassens sektorifiering som skapas av kapitalet, och den allt mer utbredda känslan av maktlöshet som individer får av vissa former av kollektiv kamp.

Det finns en stark vilja att kämpa mot exploateringen, och det finns fortfarande områden där denna vilja kan uttryckas konkret. Kampformer arbetas fram genom praktik, och det finns fortfarande mycket kvar att göra på det området.

Små aktioner kritiseras alltid för att vara obetydliga och löjliga i förhållande till den enorma maskin som den kapitalistiska makten utgör. Men det skulle vara ett misstag att försöka åtgärda detta genom att bygga re-

lationen till massan på kvantitativa strukturer, istället för att sprida och utvidga dessa små aktioner som är lätta för vem som helst att kopiera. Konfrontationen är betydelsefull just på grund av fiendens enorma komplexitet, en komplexitet som ständigt förändras för att konsensus ska kunna upprätthållas. Denna konsensus bygger på ett fint nät av sociala relationer som genomsyrar hela samhället. Den minsta orolighet skadar systemet långt utöver gränsen för själva aktionen. Den skadar dess image, dess agenda, de mekanismer som producerar social fred och det instabila smörjmedlet som kallas politik.

Varje liten aktion, även om den utförs av väldigt få kamrater, är i själva verket en stor subversiv handling. Den sträcker sig långt utöver de ofta mikroskopiska dimensionerna av vad som faktiskt skedde och blir till, inte så mycket en symbol, utan en referenspunkt.

Det är i denna mening vi ofta har pratat om uppror [insurrection]. Vi kan börja bygga upp våra kamper på ett sådant sätt att villkoren för revolter framträder och latenta konflikter utvecklas och sätts i fokus. På det här sättet upprättas en kontaktyta mellan den anarkistiska minoriteten och den specifika situation där kamper kan utvecklas.

Vi vet att många kamrater inte håller med om dessa idéer. Vissa anklagar oss för att vara analytiskt föråldrade, andra för att inte inse att kampen vi talar om bara spelar makten i händerna, med argumentet att speciellt nu i den elektroniska eran är det inte längre möjligt att prata om uppror.

Men vi är envisa. Vi hävdar att det fortfarande är möjligt att revoltera, även nu i dataåldern.

Det är fortfarande möjligt att penetrera monstret med ett nålstick. Men vi måste röra oss bort från den stereotypa bilden av de stora masskamperna, och bort från tanken på en ständigt växande rörelse som ska dominera och kontrollera allt. Vi måste utveckla ett mer precist och detaljerat sätt att tänka. Vi måste utgå från verkligheten så som den faktiskt är, inte som vi tror eller vill att den ska vara. När vi står inför en situation så måste vi ha en klar bild av verkligheten runt omkring oss, och av den klasskonfrontation som en sådan verklighet återspeglar, och förse oss med de nödvändiga medlen för att kunna agera därefter.

Som anarkister har vi modeller för intervention och teorier som är av stor revolutionär betydelse, men de talar inte för sig själva. De är inte omedelbart begripliga, så vi måste omsätta dem i handling, det räcker inte med att bara förklara.

Själva arbetet med att förse oss själva med de medel som kampen kräver borde bidra till att klargöra vår teori, både för oss själva och för dem

som kommer i kontakt med oss. En reducerad förståelse av dessa medel, en förståelse som begränsar sig till enbart motinformation, missnöje och principförklaringar, är uppenbart otillräcklig.

Vi måste gå längre än så och arbeta i tre riktningar:

1) Kontakt med massan: På ett medvetet sätt och direkt anpassat efter vad kampen kräver.

2) Initiativ inom den revolutionära rörelsen: På det subjektiva sätt som redan nämnts.

3) Uppbyggnaden av en specifik organisation: Anpassad både för aktivitet som en del av massan och initiativ inom den revolutionära rörelsen.

Och vi måste arbeta hårt i denna riktning.